

NEWS

Velkolepá Zlatá albová kolekce Karla Gotta!

Mimořádné výročí si zaslouží mimořádný projekt: sedmdesátiny Karla Gotta jsou ozdobeny touto jedinečnou kolekcí jeho 36 CD v exkluzivním boxu!

Nic podobného se v historii naší populární hudby dosud nestalo – to platí o fenomenálním zpěvákoví i o tomto luxusním kompletu. V jedinečné podobě se dostává k fanouškům Karla Gotta jeho 33 supraphonských alb z let 1965 až 1992 plus další 3 bonusová CD, shrnující jeho nahrávky z oblíbeného televizního pořadu natáčeného ve Slaném a také hity v angličtině a italštíně.

Celkově několik stovek písniček dostalo nový zvukový remastering, každé albové CD je umístěno v samostatném a graficky originálním obalu, součástí kartonové kra-

bice o rozměru 32 x 28 cm je také velkoformátová tištěná příloha, plná zajímavých údajů a fotografií.

Kulaté Gottovy narozeniny jsou víc, než jen připomínka jednoho životního jubilea. Jeho padesátiletá

SU 5600-2

hvězdná kariéra je neodmyslitelně spojena i s našimi osudy, jeho mezinárodní úspěch je v našich poměrech zcela výjimečný, četnými Slavíky a cenami TyTý potvrzená trvalá popularita je světově jedinečná. Tento elegantní box, který nese název Mé písničky obsahuje více než 25 hodin legendární muziky!

Nerez je návykový

Zakládající členové legendárních Nerez Vít Sázavský a Zdeněk Vrštař připravují k nedožitým paděštinám své kolegyně Zuzany Navarové (* 18. 6. 1959 † 7. 12. 2004) sérii čtyř koncertů, kterými chcí uctít památku této vynikající zpěvačky. Nazvali je Pocta Zuzaně Navarové. Při této příležitosti jsme zpovídali Zdeňka Vrštaře.

Skupina Nerez neexistuje již téměř patnáct let. Přesto zažíváte letos neobvyklý zájem o vaši muziku. Nedávno vyšla komplikace Nerez...a basta fidli, za kterou jste dostali nyní Platinovou desku Supraphonu.

Z.V. Tohle dvojité CD spojené s DVD se opravdu podařilo, protože obsahuje téměř vše, co kdy Nerez natočil jako audio i video, navíc jsme konečně dokončili kompletní zpěváka písniček naší kapely, který na DVD najdete taky. Zdálo se, že název Nerez...a basta fidli vystihuje podstatu věci, totiž, že už nic nového nebude, že je to na rozloučenou. Pak mě ale oslovil majitel jednoho knižního vydavatelství a přemluvil mně, abych napsal knížku o historii Nerez. Nejsem spisovatel, ale nakonec jsem se nechal přemluvit a právě ted vychází biografická publikace o skupině, kterou jsem nazval Ne, Nerez nerezne. Důvod, proč jsem začal psát je jasné – Zuzana Navarová by letos v červnu oslavila paděštiné narozeniny. Myslím si, že hlavně ona si tuhle knížku zaslouží, protože to byla mimořádná zpěvačka, skladatelka, textářka a producentka. Bez ní bychom asi nevěděli o Radušce nebo Věře Bílé...

V Praze proběhnou od 15. do 18. června čtyři koncerty Pocta Zuzaně Navarové. Prozradte mi něco z toho, co se chystá.

Z.V. Dlouho jsme váhali, jestli máme jít nad rámec našich běžných koncertů. V repertoáru naší současné skupiny Nerez máme několik písniček od Nerez, které nás stále baví a na které diváci velmi dobré reagují. Hudba Nerez je svým způsobem návyková. Chodí na nás naši původní fanoušci, ale i jejich děti! Ukázalo se, že i po letech jsou žádané poctivé písničky, které jsou interpretované „do posledního dechu“ – jak se jmenuje i jedna ze základních skladeb Nerez. Když jsme začali připravovat koncert Pocta Zuzaně Navarové, řekli jsme si, že by nebylo marné najít nějakou

téměř celého repertoáru skupiny Toxique. Pozvali jsme ji na zkoušku a od začátku jsme věděli, že to je ta pravá. Klára je totiž naprostě originální a jako jediná pochopila, že Zuzana nejdé napodobit. Písničky od Navarové zpívá Vytisková po svém, je to neotefel, ale fakt dobré! Žádný Nerez Revival.

Znamená to tedy, že skupina Nerez je opět tady?

Z.V. To v žádném případě! Už když jsme se v roce 1994 rozcházeli, slíbili jsme si, že jméno Nerez nebudeme používat. Červnové koncerty budou

nich festivalech a na podzim se ukážeme i ve větších českých městech. A tím by to mělo skončit.

Čím budou připravované čtyři koncerty tak neopakovatelné, výjimečné a nenapodobitelné?

Z.V. Naše pozvání přijali Marie Rottrová, Vlasta Redl, Bratrí Ebenové, skupina Toxique a jazzový zpěvák Jan Smigmator. Všichni souhlasili s tím, že kromě svého běžného repertoáru připraví i jednu písničku od Nerez nebo od Zuzany. Víte, jak se těším třeba na písničku od Zuzany v interpretaci Marka Ebena? Tím budou koncerty neopakovatelné. A to jsme ještě neprozradili další jména osobností české populární hudby, které si s námi přijdou do šapitol zapívat! Dveře jsou otevřené všem zpěvákům, kteří si společně s námi budou chtít zavzpomínat na Zuzanu.

Počkejte, dveře do šapító? Kde se koncerty odehrají? Myslela jsem, že tento druh koncertů je vhodný spíš pro kamenná divadla a jiné svatošánky kultury...

Z.V. Naše šapító není cirkusové. Je to bílý stan, který postavíme v parku před stadionem Viktorie Žižkov. Najdete v něm normální pódium, profesionální zvuk a světla, pohodlné židle ke sezení a v případě hostující skupiny Toxique i možnost zatratit si při koncertu k stání. Všechno bude příjemné a přirozené. Už se strašně těšíme!

Foto: M. Kubica

zpěvačku, která by dokázala nahradit Zuzanu. Několik jsme jich vyzkoušeli, ale nakonec jsme zjistili, že Zuzana je nenahraditelná a nenapodobitelná! Pomohla nám náhoda – když byly zveřejněny nominace na ceny Anděl za rok 2008, objevilo se mezi nimi i jméno Klára Vytisková. Což je dcera našeho bývalého kontrabasisty od Nerez Vladimíra Vytiský, ale především výborná zpěvačka a autorka mimořádné a neopakovatelné. Vystoupíme pod hlavičkou „členové skupiny Nerez a hosté“. To je asi nejvýstižnější, protože členy této kapely jsou Vítěk Sázavský, Pavel Plánský a já, tj. muzikanti, kteří v Nerez hráli, a dále pak Klára Vytisková a basista Filip Benešovský. Máme připravených asi 17 písniček od Nerez a program doplníme písničkami Neřez. Tenhle program ještě nazná na několika let-

SU 5700-2

NEZAPOMENUTELNÝ KAREL ZICH

(10. června 1949 Praha – 13. července 2004 Korsika)

Supraphon v těchto dnech vydal komplet dvou CD tohoto skvělého zpěváka, kytaristy a skladatele. Kořeny ve slavné hudební rodině jej ve středoškolské době přivedly ke studiu kompozice na Státní konzervatoři v Praze. Poté absolvoval na filozofické fakultě University Karlovy sociologii a estetiku, což následně završil doktorátem, ale jeho cesta směrovala předeším k aktivnímu muzicírování. Už jako patnáctiletý hrál ve skupině Framus, později slavné pod názvem rozšířeným o číslovku Five. Jeho další kroky vedly do Spirituál kvintetu a začátkem sedmdesátých let se vydal na sólovou dráhu. Nádherná barva sametového hlasu a zajímavé tremolo zajistily jeho nezaměnitelnost mezi ostatními interprety – a Karel tak měl cestu k úspěchu otevřenou.

Začal nahrávat – většinou vlastní skladby – s TOČRem Josefa Vobruby v pražském Studiu A, natáčel však i s dalšími tehdejšími orchestry. Objevoval se v televizi, hodně koncertoval. Široký interpretační záběr, od rock'n'rollu přes folk a pop až ke spirituálům a gospelům, využíval opravdu naplno. Už v polovině sedmdesátých let se tak propracoval na čtvrté místo v anketě Zlatý slavík. Jeho úspěchy na tehdejších hudebních festivalech typu Bratislavské lyry a spousta pódiových vystoupení ho v roce 1976 přivedly k myšlence založit vlastní skupinu Flop.

Na tomto dvojalbumu máte možnost detailně si projít Zichovu známou kariéru. Jsou na něm samozřejmě jeho největší hity, kterými žila celá jeho generace, ale také skladby milované fandy na koncertech, ukázky z jeho posledního řadového alba z roku 1999 i nahrávky, které doposud nevyšly na žádném CD. Talent a specifické výrazové prostředky Karla Zicha budou na naší hudební scéně dlouho chybět. Jsou nenahraditelné, stejně jako on sám, ač známé pořekadlo může tvrdit opak.

Foto: M. Kubica

SUPER ROBOT OTY PETŘINY

Díky Supraphonu ožívají na kompaktních discích zásadní hudební díla dob minulých. Jedním z takových počinů je dvojčedékové vydání rockových projektů Oty Petřiny Super robot (1978) a Pečeť (1983). Jde o alba, která dláždila cestu česko-slovenskému rocku.

Oty Petřiny se ptáme:

Jak těžké bylo prosadit v neradostné normalizační době vydání takového alba, jako byl Super-robot?

Vůbec to nebylo těžké. Já jsem to vůbec neprosazoval, přišel za mnou producent alba s nápadem, abych natočil desku. Jestli prý mám nějaké věci ... řekl mi to asi půl roku dopředu. Podíval jsem se do sešitu kde mám pracovní názvy a spoustu věcí. A to i takové, které bych asi nemohl tenkrát nabídnout, vlastně v podstatě ani dnes. Vybral jsem sedm kompozic, ty se daly otextovat, první desku textoval Zdeněk Rytíř. Dostal jsem zadání termíny kdy se bude točit a točilo se.

Vzpomínáte na nahrávání, v jaké vznikalo album atmosféře?

Atmosféra super, protože jsem znal všechny zvukáře, kteří tenkrát pod Supraphonem točili, kromě jednoho, což byl Honza Chalupský, s kterým jsem nikdy netočil. Přišli jsme do studia a podstatné bylo nastavení

SU 5967-2

zvuku, a to hlavně bicích. To byl totiž věčný problém: jak to vylepšit, jak by měly hrát. Najednou to bylo a nikdo nevěděl proč. Hrálo to na tehdejší dobu skvěle, spousta kapel dokonce nechápala jak je to možné, ale nikdo nevěděl proč. Nastavili jsme to tak, jak jsme chtěli a fungovalo to. Takže

největší problém, totiž zvuk desky, jsme odbourali hned na začátku.

Jak vznikla sestava muzikantů?

Na bici Tolja Kohout, kterého jsem trošku znal, pákrát jsme se viděli. Na basu Láďa Padrněk, což bylo totéž, ale Láďa byl tenkrát jeden z nejlep-

sích baskytaristů. Jeníček Neckář, s kterým jsme se znali, hrál na klávesy. Velké smyčce se objednaly.

Jak jste sestavovali bonusy alba?

Oni ani jiné bonusy být nemůžou! Jedna skladba chybí protože se ztratila. Nešla dohledat v žádném archivu. Takže je tam první singl a polovina druhého který v téhle verzi nikdy nevyšel.

Slyšel jsem album Super – robot přirovnávat k tvorbě Genesis; berete to?

No, beru – neberu. V té době mě neovlivnila jedna kapela, takže se to nedá přirovnat k jediné skupině, možná někde nějaké místo, ale celé album ne, to je nesmysl. Když vezmu Čas neodeslaných dopisů tak to s Genesis nemá nic společného.

V čem je album Pečeť jiné, než Super robot?

Jiné je v tom, že jsou tam jiné věci a jiný obal. (smích) Pak textově, jiný textař Pavel Vrba místo Zdeňka Rytíře. Jiní studiové muzikanti a to snad je všechno .. jo, a taky byla jiná doba. (smích)

Slavíte šedesátku, berete to jako nějaký předěl, důvod k zamýšlení, bilanci?

Nic neslaví a pokud musíme, tak velmi nerad, protože musíme... (smích)

Petra Janů: Můj recept na dlouhodobý úspěch? Pokora, manžel a hity!

Petra Janů se na pódiích a jevištích pohybuje už překnou řádku let a z každého období jejího zpívání pochází spousta dodnes oblíbených hitů. Po výběrovém 2CD největších hitů vydala nyní u Supraphonu album s návraty k filmu a muzikálu.

Nese název *Vzpomínky* – a tak se ptáme:

Vzpomínáte často a ráda?

Paměť je milosrdná a člověk si pamatuje jenom příjemné věci. To je samozřejmě dobré. Já spíš nevzpomínám, snažím se žít dnes. A dívat se dopředu.

Nicméně: na co všechno vzpomínáte na albu *Vzpomínky*?

Je tam od každého něco: písničky muzikálové, Webber, Gershwin, Ledecký, David, Svoboda, Evans, Landa ... Písničky filmové, mezi nimi i dvě báječné písni Michaela Kocába, které ještě na CD nikdy nevyšly; mezi dalšími autory tam najdeme třeba Barbu Streisand, Paula Williamse, Michaela Gora, Deana Pitchforda či Marvina Hamlische. A pak tam je i jeden unikát. V době, kdy jsem nastoupila do Semaforu, tedy zkraje sedmdesátých let, napsali Boban Ondráček se Zdenkem Borovcem báječný muzikál *Titanic*. Nedostal se sice na jeviště, ale vznikla nahrávka, která vyšla na desce. Já tam zpívám vystěhovalkyni Annu z podpalubí, na CD *Vzpomínky* je z tohoto muzikálu nádherná písnička Mých tisíc bratří. Celkově si myslím, že na mé novém CD si každý najde to svoje.

Snažím se, ale je málo času; jeden krásný zážitek ale mám. Když se podíváte kolem sebe, moc dobré nálady a dobrých pocitů není; jsem proto moc ráda za to, že vznikl film *Mamma Mia*. Za prvé je tam Recko, které zbožňuji. Za druhé jsou tam Meryl Streep a Pierce Brosnan, moji miláčkové. A za třetí je tam skvělá muzika kapely ABBA. Dohromady je to úžasná konstelace, která mi fakt udělala radost.

Na CD je poměr muzikálu ku filmu 10:6. Je to cílený poměr nebo to tak prostě vyšlo?

Producent Jan Adam, včelička pilná, mi vybral širší výběr možných písni na toto CD. Po vzájemném dohodě jsme vybrali finálních šestnáct – aby album bylo pestré a aby obsahovalo od všech žánrů něco.

Jak si vysvětlujete stálou oblibu muzikálů a muzikálových melodií u našeho publiká?

U nás máme jednu specialitu: v muzikálech hrají známé tváře. To venku není, tam v muzikálech účinkují spíše neznámí lidé a publikum tam chodí vyložená na příběh a na hudbu. U nás přijdou lidé na zajímavý příběh, dobrou muziku i známé tváře, mají to

tam prostě všechno dohromady. A rádi se k tomu všemu vracejí.

Vaše muzikálové působení je známé; co vy a film?

Filmové role jsem měla, bohužel, jenom dvě. Mrzí mě, že jich bylo tak málo, nicméně oba filmy pro mě byly důležité. Ve snímku *Koncert* jsou autentické záběry z mého koncertu, rocková muzika, narvaný amfiteátr, lidi vyvalili bránu ... A film *Můj hříšný muž* – tam jsou, jak už jsem o tom mluvila, nádherné písničky Michaela Kocába. S ním jsem do té doby nikdy nespolupracovala, tam se mi to povedlo a dodnes si toho vážím.

Sledujete současnou kinematografii?

Hrajete i zpíváte; koho z podobně všestranných umělců – kolegyně máte ráda?

Obdivuji Barbru Streisand. To je ženská, která naprosto všechno mění ve zlato. Ona je na vše opravdu až nemravně talentovaná, to bych snad zakázala! (smích) Ale obdivuji ji!

V čem tkví recept k dlouhodobému úspěchu, jaký zažíváte?

U mě osobně ve třech záležostech: je to pokora, je to Michal Zelenka a jsou to hity, které chtějí lidi poslouchat.

SU 5965-2

Další tajemství hradů s Čechomorem

Velkorysý projekt kapely Čechomor a Supraphonu právě pokračuje na druhém CD, které tentokrát obsahuje pověsti hradů a zámků v Čechách. (Celkem na třech CD vycházejí postupně pověsti hradů a zámků na Moravě – ty byly již vydány na podzim roku 2008, v Čechách, které vycházejí nyní a ve Slezsku – vydou na podzim 2009). Legendy, opředené kolem tajemných staveb hradů, tyčících se zpravidla vysoko v lesích, vyprávějí o pokladech, zázrácích, umrlcích a nadpřirozených bytostech. Lidové písni tvorí mezihrádky, v nichž navazují na nedopovězená tajemství. Jsou upravené Karlem Holasem a Františkem Černým z Čechomoru tak, aby korespondovaly s podivuhodným a dramatickým událostmi pověsti. Na právě vycházejícím titulu vypráví sedm legend z Čech Barbora Hrzánová. Písničky i pověsti se vážou k hradům Hazmburk, Helfenburk, Kašperk, Košumberk, Lichnice, Smečno a Strakonice. Názvy skalabí i pověstí spolu souznamí a doplňují se i v humoru, nadhledu a poetičnosti. Novinkové album vyšlo 12. června 2009.

Aktuální přehled koncertů:

- 03. 07. – Buchlovice
- 04. 07. – Malacky (SK)
- 11. 07. – Točník
- 17. 07. – Turzovka (SK)
- 18. 07. – Tábor
- 21. 07. – Loket nad Ohří
- 22. 07. – Praha, Zlaté Lázně
- 23. 07. – Žďár nad Sázavou
- 24. 07. – Malá Skála
- 25. 07. – Švihov v Klatov
- 26. 07. – Rajecke Teplice (SK)
- 31. 07. – Konice
- 01. 08. – Bezdeč
- 02. 08. – Hluboká nad Vltavou
- 08. 08. – Rožmberk
- 22. 08. – Kroměříž
- 28. 08. – Vizovice

více na: www.cechomor.cz

Ladka Kozderková: Předčasně zhasnutá hvězda

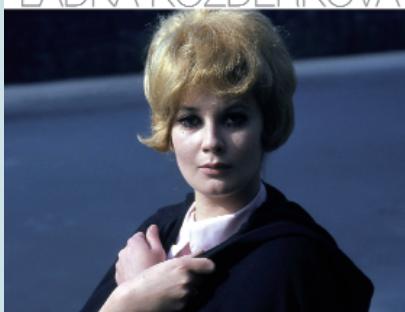
Přední česká muzikálová herečka a zpěvačka by se 26. června dožila 60 let, kdyby nepodlehla zákerné chorobě 17. listopadu 1986 v pouhých 37 letech.

Ladka Kozderková vystudovala na brněnské konzervatoři, působila v divadle Rokoko, poté v Huděbním divadle v Karlíně. Z jejích rolí na této scéně zůstaly nezapomenutelné zejména černoška Queenie z muzikálu *Loď komediантů*, Dolly Leviová v *Hello Dolly!* a její role poslední – Judita Čuprovná ve *Zvonokosech* autorů Jindřicha Brabců a Petry Markové. Ve filmu a v televizi byla obsazována zejména do komediálních rolí či do rolí starostlivých matek. Jednou z výjimek byla role zhrzené milenky v Olmerově filmu *Jako jed*, kde i na malém prostoru ukázala šíři dramatického talentu ve vážné roli.

Supraphon před dvěma lety vydal CD *Pop galerie* Ladka Kozderková. Tato komplikace připomíná mnohé z toho nejlepšího, co stačila původně brněnská vokalistka natočit. Vedle proslulých témat typu *Kabaret*, *Pigalle*, *Plují lodi* a *Triany* či *Jsem dívka v rytmu zrozená* nabízí také čtveřici písni z dílny Ježka, Voskovce a Wericha (*Klobouk ve kroví*, *Don Juan*, *Život* je jen náhoda a *Když jsem kytici vázala*), ale nechybí tu ani lehká hospodářská múza či nostalgické ohlédnutí za lidovou písničkou.

LAĐKA KOZDERKOVÁ

SU 5779-2

Martina Janková: Haydnovy písňe mi učarovaly

Dnes už bez nadsázky mezinárodně proslulá česká sopranistka Martina Janková se k českým posluchačům dostává i díky albu s písničkami Josepha Haydna. Je to CD skutečně zajímavé, pro mnohé překvapivé, každopádně plné hloubek a netušených krás. Obsahuje Německé písničky, Anglické canzonety a skotské a velšské lidové písničky.

Kde jste k tomuto repertoáru přišla?

Část těch písniček jsem poznala při koncertech v salzburgském Mozarteumu, na které mě pozval sir Roger Norrington. Byla jsem jími naprostě okouzlená a podnícena tímto setkáním jsem hledala dál v archivech a nakonec jsem prošla asi 450 písniček, ze kterých jsme sestavili tento program. Jde o průřez Haydnovou písničkovou tvorbou – od jeho prvotin přes skotské a velšské písničky až po anglické canzonety z jeho nejzrajetelnějšího období.

Má Haydnova písničková tvorba nějaká specifika ve srovnání s písničkami jiných skladatelů té doby?

Jde dál, ještě za Mozarta, předznamenává Beethovena. Je přítom ale velice svébytná. Nedá se zařadit do žádného proudu. A je skutečně pod-

nětným inspiračním zdrojem pro všechny komponisty, kteří přišli po Haydnovi v době romantismu.

Takže na ně nedáte dopustit ...

V tom množství kvality samozřejmě trochu kolísá, většina z nich je ale opravdu skvělá. A on sám si třeba Skotské a walleské písničky pochvaloval. Skotští nakladatelé mu do práce nemluvili, Haydn prohlásil, že je na svoji práci hrđí, všechno se zkrátka sešlo v dobré konstelaci. A musím říct, že v těchto písničkách skutečně cítím duch Skotska a Wallesu; jsou tam slyšet folklórni kořeny, celkově jsou to zvláštní melancholické písničky se zajímavými texty.

Představte, prosím, interprety, se kterými jste album natočila.

Vedle Gerarda Wysse jsou to Gauthier Burgunder a Gunta Abele, mladí kolegové z Basilejské akademie a také Wyssovi žáci. Jsou to začínající, velice talentovaní instrumentalisté.

S klavíristou Gerarem Wyssem se znáte už patnáct let!

Ano, celé naše rodiny se přátelí. Náš původně krásný hudební vztah přerostl do nádherného meziliidského vztahu. Na výběru písniček na album jsme se podíleli naprostě rovnocenně, řekla bych fifty – fifty.

Foto: M. Káčica

Obecně: čím jsou pro vás, jako zpěvačku, písničky?

Jsou pro mě nesmírně důležité. Člověk má tři vrstvy – tělesnou, duševní a duchovní. Tyto vrstvy pokrývají všechny tři žánry, kterými se zabývám. Fyzicky (herecky i pěvecky) se můžu realizovat na operní scéně; duševní části zařazují pravě písničky, to je intimní záležitost, setkání s úžasnými texty a životní filosofií; a do té oblasti ducha zařazují duchovní, oratorní skladby, pašijové, kantátové a podobné. Život bez kterékoliv z těchto vrstev si neumím představit.

SU 4005-2

Kateřina Englichová a Vilém Veverka: Hudba plná emocí

Supraphon přichází s další lahůdkou z oblasti hudby 20. století, navíc čistě českou. Vydává nahrávky děl Jana Hanuše, Petry Ebene a Pavla Haase v prvotřídním provedení významných českých interpretů – harfenistky Kateřiny Englichové, hoboisty Viléma Veverky a pianisty Iva Kahánka. Ke krátkému povídání jsme se sesíli s prvními dvěma jmenovanými.

Album je jistě myšleno i jako propagace české hudby 20. století.

Jednoznačně. Chceme tuhle hudbu přiblížit lidem, chceme ukázat, že je zajímavá i pro posluchače bez speciálního hudebního vzdělání. A že unese srovnání s hudbou tohoto období, která vznikala v Evropě.

Liší se v něčem česká hudba vzniklá v tomto období od té evropské?

Určitě, už jenom tím, že někteří ze skladatelů za železnou oponou byli odřízeni od evropského dění, neměli možnost se stýkat se svými kolegy ze Západu. Nemluvím samozřejmě o panu Petru Ebenovi, ten měl srovnání. Muzika některých jiných našich komponistů je ale v často hodně konzervativní, což je dáno právě tou železnou oponou. A ten konzervativismus je v mnohých dodnes.

Je to dáno třeba i systémem hudebního vzdělávání u nás?

Určitě! Naše školství je ostatně zatíženo svou minulostí do dnešních

dnů, ještě naše generace byla třeba vychovávána dosud konzervativně. Je to tak trochu zakonzervované. Ale bariéry jsou od toho, aby se překonávaly – a mnozí je překonávají.

Foto: Robert Vana

Mění se vztah českého publiku k hudbě 20. století?

Málo a pomalu, i to je dosud zakonzervované. Ale je to dán i mnohdy podbízivou dramaturgií koncertů. Paradoxně se tak na – řekněme – avantgaru zaměřují spíše některé festivaly. Jinak by to ale chtělo trochu více se odvádat. Já sama nepamatují, že by se třeba můj koncert se soudobou muzikou setkal s negativním odezvou; naopak – lidé jsou překvapeni novými polohami harfy.

Jak bohatá je hudební literatura pro hoboj a harfu?

Co se týče harfy, stěžejní materiál pochází z 20. století, často v kombinaci s hobojem nebo flétnou. Vezměte si třeba Schnittkeho nebo Lutosławského: jejich kompozice pro hoboj s harfou patří k tomu nejzajímavějšímu, co pro oba nástroje bylo kdy napsáno.

Dramaturgii vašeho nového alba jste vymýšleli sami?

Ano, prvním impulsem byla touha natočit skvělé Trio concertante Jana Hanuše. Je to skladba pro harfu, hoboj a klavír, klavírního parti se ujal Ivo Kahánek. Ta kompozice je nesmírně těžká a nesmírně krásná.

SU 3993-2

Při zkouškách jsme vypili určitě alespoň třicet litrů zeleného čaje. Obchodníci s čajem měli radost!

Kdo z vás dvou je na zkouškách vůdčí osobností?

Co se hledání repertoáru týká, asi Vilém. Při zkouškách samotných ale docházíme k dobrému koncensu, vzájemně si vyvažujeme své pohledy na věc. Ty se pak protnou v bodě, kdy můžeme naše pojed s klidem prezentovat jak v Evropě, tak u nás.

Vaše nové CD má i velmi zajímavý obal ...

To je dílo fotografa Roberta Vana. On to měl všechno přesně promyšlené, má to příběh. Z onoho bookletu je trochu cítit inspiraci Helmutem Newtonem a hodně i muzikou, která z alba zní. A samozřejmě má ten obal být provokující, má zaujmout a vyvolat emoce. Protože ta hudba vyvolává emoce.

Foto: Robert Vana